

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předseda Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci

žalobce: **[Žalobce]**, narozený xxx,
bytem xxx, xxx
v řízení zastoupený prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem,
sídlem Botičská 4, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky**
sídlem Sněmovní 4, 118 26 Praha 1

v řízení o žalobě proti usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, 9. volební období, které bylo přijato na 65. schůzi Poslanecké sněmovny konané dne 16. 5. 2023 pod pořadovým číslem 630,

takto:

- I. Usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky z 65. schůze ze dne 16. 5. 2023 pod pořadovým číslem 630, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce odvolán z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „RRTV“ nebo jen „Rada“), a to s odkazem na ustanovení § 7 odst. 7 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o

změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále též „zákon o RTV“ nebo „zákon č. 231/2021 Sb.“).

Žalobní námitky

2. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že nebyly věcně naplněny důvody pro jeho odvolání z funkce člena Rady. Požadavek nestrannosti a nezávislosti je v ust. § 7 odst. 7 písm. c) zákona o RTV koncipován jako požadavek funkční, tedy takový, který je spojen s výkonem funkce člena Rady. Žalobce zdůrazňuje, že z rozhodnutí je patrné, že žalovaný neměl žádné poznatky o tom, že by žalobce jako člen Rady při výkonu její působnosti nebyl nezávislý nebo nestranný, tj. že by jednak o určité věci projednávané Radou rozhodoval či hlasoval ve stavu závislosti nebo měl vztah k předmětu určitého řízení (rozhodování) nebo k osobě, o které bylo rozhodováno, resp. která byla podrobena kontrolní činnosti Rady. Nebylo ani konstatováno, resp. shledáno, že něco takového hrozilo v souvislosti s výkonem působnosti Rady. Dále zdůraznil, že důvodem pro odvolání člena Rady z funkce musí být výlučně jednání, které „narušuje“ jeho nestrannost nebo nezávislost, tedy k narušení nestrannosti či nezávislosti musí dojít; nepostačí tedy samotné pochybnosti *ante quem* o domnělé ztrátě nestrannosti či nezávislosti.
3. Žalobce se také vyjádřil k jednotlivým důvodům pro odvolání žalobce z funkce, kterými dle žalovaného mají být následující konkrétní skutečnosti:
 - a) vystoupení žalobce ve Volebním studiu České televize dne xxx
 - b) výroky žalobce v pořadu Události České televize dne xxx
 - c) vyjádření žalobce pro Seznam Zprávy dne xxx
 - d) citace z internetového serveru Echo 24 ze dne xxx
 - e) dohoda o pracovní činnosti ze dne xxx uzavřená mezi žalobcem a Českou republikou – Kanceláři Poslanecké sněmovny
 - f) platba ve výši 5.000, - Kč ze dne xxx z účtu hnutí ANO 2011
4. Přitom také zdůraznil, že při projednání návrhu usnesení byly žalobci vytýkány skutky, které nejsou zmíněny v odůvodnění přijatého usnesení, a proto nemohou být předmětem přezkumu.
5. K vystoupení žalobce ve Volebním studiu České televize dne xxx uvedl, že důvodem odvolání žalobce jsou tři konkrétní výroky pronesené žalobcem, kdy žalobce používá plurál první osoby ve vztahu k prezidentské kampani Andreje Babiše.
6. Žalobce v prvé řadě konstatuje, že mezi těmito výroky a jeho nestranností a nezávislostí jako člena Rady není žádná souvislost, neboť Poslaneckou sněmovnou není ani tvrzeno, natož prokázáno, že by uvedené vystoupení žalobce v pořadu České televize mělo vliv na výkon funkce člena Rady. Pokud jde o tvrzení Poslanecké sněmovny, že žalobce vystupoval jako „člen marketingového týmu“ Andreje Babiše, vyplývá toto tvrzení z pouhého titulku, kterým pořad vysílaný živě vybavila samotná Česká televize, aniž by to mohl žalobce jakkoliv ovlivnit. Žalobce členem marketingového týmu Andreje Babiše nebyl. Poslanecká sněmovna neuvádí jediný důkaz o tom, že by tomu tak bylo.
7. Poslanecká sněmovna v této souvislosti poukazuje na to, že podle § 7 odst. 12 zákona nesmějí členové Rady zastávat funkce v politických stranách nebo hnutích a vystupovat v jejich prospěch. Není tvrzeno, že by žalobce zastával funkci v nějaké politické straně či hnutí, avšak je tvrzeno, že žalobce vystupoval ve prospěch politického hnutí ANO 2011.
8. Za chybnou považuje také argumentaci, pokud Poslanecká sněmovna tvrdí, že ačkoliv se žalobce vyjadřoval v rámci prezidentské kampaně, je potřeba ustanovení § 7 odst. 12 zákona aplikovat

„analogicky na všechny případy kandidátů, ať už stranických anebo občanských“. Protože Andrej Babiš byl jako kandidát na funkci prezidenta České republiky podle ní navržen hnutím ANO 2011, podporoval žalobce svými výroky hnutí ANO 2011, a to dle vývodů předkladatele návrhu Poslanecké sněmovně. Podle žalobce je omezení projevů členů Rady ve prospěch politických stran nebo hnutí legitimní výjimkou z práva na svobodu projevu (čl. 17 Listiny), resp. z práva podílet se na správě veřejných záležitostí (čl. 21 Listiny), neboť má zjevně za cíl zajistit nezávislost a nestrannost členů Rady. Tato výjimka ale musí být vykládána restriktivně, a nikoli extenzivně, jak činí žalovaný. Pokud by zákonodárce zamýšlel omezit projevy členů rady ve prospěch „*politických sil*“, jak tvrdí Poslanecká sněmovna, měl a mohl takové omezení v zákoně zakotvit explicitně.

9. Ani argumentace čl. 5 Ústavy a čl. 22 Listiny není správná, protože čl. 5 Ústavy hovoří pouze o politických stranách (nikoliv politických silách), čl. 22 Listiny pak vyžaduje takovou zákonnou úpravu politických práv, která umožní a ochrání svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti, nikoliv která politická práva jednotlivců omezí, jak k tomu dochází v tomto případě.
10. Po věcné stránce žalobce nesouhlasí ani s tím, že by žalobce svým vyjádřením pro Českou televizi „*vystupoval ve prospěch politické strany či hnutí*“. Jeho výroky popisují průběh prezidentské kampaně, dosavadní kroky a předpokládaný vývoj. Žalobce v žádném svém výroku nevyzval voliče, aby hlasovali pro Andreje Babiše, tím méně pak mohl vystupovat ve prospěch hnutí ANO 2011 či jiné politické strany nebo politického hnutí.
11. Žalobce považuje za sporné, co se rozumí „*vystoupením ve prospěch*“ politické strany či hnutí. Nelze totiž přehlédnout, že členům Rady není zapovězeno členství v politické straně či hnutí a bylo by tak možné dovozovat, že pouhým členstvím v politické straně vystupuje člen Rady ve prospěch politické strany či hnutí, neboť ji nutně svým členstvím podporuje. Poukázal na to, že předseda Rady Ing. arch. V. M. je členem Občanské demokratické strany, a že do 24. 5. 2021 byl předsedou Rady člen ČSSD Bc. I. K., a že nikdo nevyvíjel iniciativu na jejich odvolání. Žalobce navíc členem žádné politické strany či politického hnutí není.
12. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že se žalobce „*k položeným otázkám nevyjadřoval nestranně a nezávisle*“. Žalobce pouze popisoval průběh kampaně; není zřejmé, v čem konkrétně byly jeho výroky zaujaté.
13. Pokud jde o výroky žalobce v pořadu Události České televize dne xxx, platí pro ně dle žalobce to samé, co bylo uvedeno výše. Žalobce zde pouze konstatoval předpoklad ohledně způsobu dalšího vedení předvolební kampaně Andreje Babiše.
14. Co se týče článků na serveru Seznam Zprávy ze dne xxx a na serveru Echo 24, ty samy o sobě nemohou být považovány za porušení požadavku nezávislosti a nestrannosti žalobce jako člena Rady, neboť jde dle jejich obsahu o reakci žalobce na předchozí vystoupení žalobce v pořadu České televize a na další činnosti, které vykonával.
15. Dle žalobce by mohlo být relevantní pouze zjištění, v jaké pozici žalobce vystupoval ve vztahu k osobám, které jsou členy hnutí ANO 2011. K dohodě o pracovní činnosti uvedl, že ji uzavřel s Kanceláří Poslanecké sněmovny. Na jejím základě žalobce vykonával konzultantskou a poradenskou činnost pro místopředsedu Poslanecké sněmovny doc. Ing. K. H. Výkon práce nelze považovat za „*vystupování*“ ve prospěch politické strany nebo politického hnutí. Navíc členům Rady není výkon další výdělečné činnosti vedle výkonu funkce člena Rady zakázán; pouze je vyžadováno, aby tak činili způsobem, který neohrozí řádný výkon funkce člena Rady. Zákon dle žalobce zjevně mluví na to, aby z důvodu výkonu další výdělečné činnosti nezanedbávali členové

Rady výkon své funkce, a to zjevně pro své případné pracovní vytížení. Žalobci ale zanedbávání jeho povinností při výkonu funkce člena Rady vytýkáno není.

16. K platbě ve výši 5.000,- Kč ze dne xxx z účtu hnutí ANO 2011 na účet žalobce uvedl, že se jednalo o odměnu žalobce za analýzu výsledků senátních voleb v Královéhradeckém kraji. Zpracováním analýzy nemohl žalobce nijak vystupovat ve prospěch hnutí ANO 2011, neboť se jednalo o standardní analytický materiál zpracovaný navíc až po volbách. Za tuto práci obdržel žalobce odměnu, avšak, jak již bylo řečeno, výkon výdělečné činnosti není členům Rady zapovězen a vypracováním analýzy žalobce neohrozil řádný výkon své funkce.
17. Žalobce také navrhl provedení důkazů a poukázal na to, že žádný z navržených důkazů nebyl přímo proveden na schůzi Poslanecké sněmovny a není proto jasné, zda a v jakém rozsahu byli jednotliví poslanci hlasující pro odvolání žalobce s obsahem těchto důkazů seznámeni. Vyjádřil i přesvědčení, že poslanci přicházeli a odcházeli a nevěnovali věci v plném rozsahu pozornost. K tomu navrhl důkaz stenozáznamem z části jednání žalovaného z 16. 5. 2023. Dále pak poukázal na to, že hlasování o odvolání žalobce proběhlo aklamací, a lze proto snadno zjistit, že proběhlo zcela ve vazbě na stranickou příslušnost. K tomu navrhl důkaz: „62. schůze, 35. hlasování, 16. 5. 2023, 20:17; Návrh na odvolání [Žalobce] z funkce člena Rady“.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu odmítl nebo jako nedůvodnou zamítl. Jako důvod pro odmítnutí vyjádřil své pochybnosti o tom, zda lze předmětné usnesení žalovaného podrobit soudnímu přezkumu. Následně zopakoval obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a s odkazem na ustanovení § 7 zákona o RTV se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Poukázal na to, že způsob jednání a vystupování pana [Žalobce], které nebylo nezávislé, ani nestranné, je dostatečně zdokumentováno v záznamech a dokumentech popsanych v odůvodnění napadeného usnesení Poslanecké sněmovny. S odkazem na ust. § 7 odst. 12 zákona o RTV uvedl, že vystupování žalobce ve prospěch hnutí ANO 2011 je rovněž jednoznačně zdokumentováno v záznamech a dokumentech popsanych v odůvodnění napadeného usnesení Poslanecké sněmovny. Žalobce dle názoru žalovaného vykládá pojem nezávislosti a nestrannosti člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání příliš zužujícím způsobem, když nezávislost a nestrannost vztahuje v podstatě jen k aktům, v nichž spočívá výkon funkce člena Rady. Z předmětného ustanovení § 7 zákona č. 231/2001 Sb. lze dovodit, jak uvádí autoři Helena Chaloupková, Petr Holý, Jiří Urbánek, že: *„člen Rady je povinen vykonávat svou funkci nestranně a nezávisle a porušení takové povinnosti (či jen pochybnost o jejím dodržování) může vést až k jeho odvolání. V souvislosti s nezávislostí člena Rady se jeví jako problematický obecný zákaz vystupovat ve prospěch politických stran nebo hnutí. Zřejmě však půjde nikoli o běžné chování či postoje, které zaujímá ve svém životě každý občan a které se vždy více či méně slučují s myšlenkami či programem politických stran či hnutí, ale skutečně o aktivní podporu politické strany či hnutí. Taková podpora pak ani nemusí přímo souviset s výkonem funkce člena Rady. Pokud je uvedeno další omezení činnosti členů Rady, je třeba definovat pojem hromadné sdělovací prostředky a pojem osoby blízké. Pojem hromadné sdělovací prostředky není v právním řádu definován, nicméně je zřejmé, že jde o pojem zahrnující v sobě všechna média umožňující neadresné sdělování směrem k veřejnosti (rozhlas, televize, periodický tisk, agenturní zpravodajství, internetová média), což v podstatě koresponduje s dříve používaným pojmem „hromadné informační prostředky“ definovaném v dřívějším zákoně č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích“.*
19. Dále pak také zdůraznil, že jednání žalobce, zdokumentované v záznamech a dokumentech popsanych v odůvodnění napadeného usnesení Poslanecké sněmovny, nevyvolává pochybnosti o domnělé ztrátě nestrannosti a nezávislosti, nýbrž dokládá ztrátu nestrannosti a nezávislosti žalobce

v jeho jednáních, kdy žalobce nezpochybnitelným způsobem vystupoval ve prospěch hnutí ANO 2011, tedy jednal v rozporu s § 7 odst. 12 zákona o RTV.

20. K námitce týkající se průběhu rozpravy poukázal na to, že k odvolání žalobce došlo na základě schváleného usnesení Poslanecké sněmovny, které bylo řádně odůvodněno; další skutečnosti přednesené v rámci rozpravy jsou vždy vyjádřením názoru příslušného poslance a žalovaný není oprávněn k tomu, aby tyto názory posuzoval, hodnotil či jakýmkoli způsobem přezkoumával.
21. Žalovaný k námitce týkající se označení žalobce jako člena marketingového týmu upozornil na to, že žalobce proti tomuto svému označení nic nenamítl a nežádal o veřejné dementování tohoto označení, což kdykoliv učinit mohl.
22. K námitce týkající se členství v politické straně jiných členů Rady žalovaný uvádí, že tito členové nevyvíjí ani nevyvíjeli aktivní kroky ve prospěch konkrétní politické strany po vzniku členství.
23. K námitce neprovedení důkazů na členské schůzi žalovaného uvedl, že sněmovní dokument 1927, kterým je Návrh na odvolání žalobce z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, byl prokazatelně poslancům doručen dne 23. 2. 2023 v 15:34 hod. Tento sněmovní dokument obsahuje náležité odůvodnění předloženého návrhu, včetně odkazů na dokumenty a záznamy, zachycující jednání žalobce. Všichni poslanci měli v podstatě 3 měsíce na to (počítáno do dne 16. 5. 2023, kdy bylo plénem Poslanecké sněmovny o věci rozhodováno), aby se s danou záležitostí mohli seznámit. Vyjádřil se i k námitce opuštění jednání žalovaného některými poslanci, a ohradil se proti tvrzení žalobce, že „*vzhledem k tomu, že hlasování o odvolání žalobce proběhlo aklamací, lze snadno zjistit, že proběhlo zcela ve vazbě na stranickou příslušnost*“, neboť se jedná se o zpochybnění ústavně konformního způsobu hlasování.

Další podání účastníků

24. Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které nesouhlasil s názorem žalovaného a uvedl, že poukaz žalovaného na jeho postavení jako orgánu zákonodárné moci je případný, avšak z jiných důvodů. V postupu žalovaného při rozhodování o návrhu na odvolání žalobce z funkce člena Rady se totiž prosadily aspekty, které jsou typické pro výkon zákonodárné pravomoci, nikoliv pro rozhodování ve věcech veřejné správy. Napadené usnesení Poslanecké sněmovny bylo v důsledku toho přijato vadně po právní i skutkové stránce, resp. rozhodování o přijetí usnesení bylo ovlivněno primárně politickými hledisky, což se stěží slučuje se zákonnou úpravou důvodů pro zánik funkce člena Rady, resp. pro odvolání člena Rady z jeho funkce. Zdůraznil, že právě v tom se rozhodování o návrhu na odvolání člena Rady z jeho funkce zásadně liší od rozhodování Poslanecké sněmovny (případně i Senátu) v jiných personálních otázkách, pro které nejsou žádné hmotněprávní podmínky stanoveny. Příkladem může být rozhodnutí o vyslovení důvěry vládě, případně vyslovení nedůvěry vládě, což je akt svou povahou blízký jmenování, resp. odvolání osoby v určité funkci (zde ve funkci člena Rady). V takovém případě se uplatní kritéria politická, avšak v případě odvolání člena Rady mají hrát roli pouze kritéria zákonná, jejichž naplnění vyžaduje skutkové i právní posouzení. Z tohoto hlediska je potřeba vůbec zvážit výsledek hlasování o návrhu na odvolání žalobce z funkce člena Rady. Podle předloženého záznamu o hlasování se ve prospěch odvolání vyslovilo 87 poslanců, proti bylo 70 poslanců, nepřihlášeno bylo 10 poslanců, omluveno bylo 33 poslanců. Není zřejmé, jak tento výsledek hlasování interpretovat. Zda tak, že se podle většinového názoru žalobce vytýkaného jednání dopustil a naplnil tak důvody pro odvolání z funkce člena Rady, nebo tak, že se jej nedopustil, avšak většina přítomných poslanců se z politických důvodů přiklání k tomu, že tomu tak bylo. Je totiž otázkou, jak naložit s tím, že celkem 43 poslanců se hlasování neúčastnilo.

25. Má-li být hlasování o odvolání z funkce člena Rady potvrzením naplnění zákonných důvodů pro odvolání (proto jsou také důvody pro odvolání z funkce v zákoně zakotveny), pak nelze akceptovat situaci, kdy se více než pětina členů rozhodujícího tělesa rozhodování neúčastní. Lze samozřejmě akceptovat, že hlasování o přijetí individuálního právního aktu se děje většinou hlasů členů příslušného orgánu (kolegiální správní úřady, soudní senáty apod.), avšak není v takových případech přípustné, aby se významná část členů příslušného orgánu rozhodování z nějakého důvodu zdržela. Situaci přirovnal k rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu či velkého senátu kolegia Nejvyššího soudu. Jakkoliv lze formálně argumentovat, že Ústava a zákon o jednacím řádu Poslanecké sněmovny stanoví pravidla pro usnášeníschopnost komory, jakož i pro přijetí příslušného rozhodnutí, nelze tato pravidla mechanicky aplikovat tam, kde předmětem řešení jsou, jak již bylo zmíněno, výlučně otázky právní (ve smyslu rozhodování v jednotlivém případě). Jinak řečeno, nelze usuzovat na konkrétní závěr, pokud se více než pětina členů komory rozhodování vůbec neúčastní. Takové rozhodnutí nelze považovat za řádně přijaté, neboť není možno zjistit reálnou většinovou vůli Poslanecké sněmovny. Zcela absurdní situace by nastala například tehdy, pokud by bylo v rozhodujícím okamžiku přítomno pouze minimální kvorum poslanců, tj. 67, z nichž by pro odvolání hlasovala těsná většina 34 poslanců. Lze za této situace učinit závěr o tom, že o naplnění podmínek zákona pro odvolání člena Rady bylo řádně rozhodnuto? Podle názoru žalobce nikoliv.
26. S uvedeným pak dle žalobce souvisí i dodržení procesních záruk. Má-li být rozhodování Poslanecké sněmovny primárně rozhodováním o právních otázkách, nikoliv přijetím pouhého politického rozhodnutí, musí být dodržena pravidla, která to umožní. Rozhodnutí Poslanecké sněmovny nepochybně je individuálním právním aktem, správním rozhodnutím, které musí respektovat standardní požadavky na právní akty tohoto druhu kladené. Musí proto vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu, musí reflektovat právní úpravu a musí být i odůvodněno, což ostatně výslovně stanoví § 7 odst. 8 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Zjišťování skutkového stavu je ovšem výsledkem dokazování, které však v tomto případě neprobíhalo, jak plyne ze stenozáznamu příslušné schůze Poslanecké sněmovny. Není proto zřejmé, zda se jednotliví poslanci s obsahem spisu seznámili a zda rozhodovali s plnou znalostí věci. Tvzení žalovaného, že věc byla projednána příslušným výborem Poslanecké sněmovny, jehož zasedání se mohli účastnit všichni poslanci, „*kteří měli o předmětnou věc zájem*“ (viz bod 10. vyjádření žalovaného), nemůže dle žalobce v daných souvislostech obstát. Stejně tak nemůže obstát tvrzení, že se s obsahem podkladů mohli seznámit všichni poslanci, neboť jim podklady byly včas rozeslány (tamtéž). Není totiž zřejmé, zda se s nimi skutečně seznámili; s větší jistotou tak lze usuzovat pouze u těch poslanců, kteří vystoupili v rozpravě, což byla naprostá menšina z přítomných (viz stenozáznam). V zásadě to je podobné, jako tvrzení, že s podklady pro rozhodnutí se mohli seznámit všichni soudci příslušného soudního senátu, a není rozhodující, zda se tak stalo.
27. Dále žalobce namítá, že ze samotných principů právního státu vyplývá, že je-li o někom rozhodováno, musí mít možnost se k věci vyjádřit. V daném případě takový postup předpokládá § 7 odst. 8 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Právo vyjádřit se k věci však nemůže být jen formální, nýbrž musí poskytnout možnost tomu, o kom je rozhodováno, aby k věci zaujal stanovisko, s nímž se potom musí příslušný orgán vypořádat, což se v projednávané věci nestalo. Uvedené plyne z toho, že mezi usnesením Poslanecké sněmovny, které bylo přijato, a návrhem tohoto usnesení, které bylo dáno žalobci k vyjádření, není vůbec žádný obsahový rozdíl. Jakékoliv stanovisko žalobce k návrhu bylo zcela opomenuto, ačkoliv se s ním, s ohledem na elementární zásady právního státu, měla Poslanecká sněmovna argumentačně vypořádat a v usnesení zdůvodnit, proč s ním nesouhlasí. Absence řádného odůvodnění rozhodnutí, které nelze chápat pouze ve formálním smyslu, ale materiálně tak, že poskytuje garanci adekvátního posouzení naplnění důvodů pro odvolání žalobce z funkce, je proto jedním z důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí (viz k tomu i bod 30. žaloby).

28. Žalobce považuje v této souvislosti za nerozhodné, že zákon o RTV takový postup výslovně neupravuje, neboť je věcí Poslanecké sněmovny, aby zvolila takové kroky, které zajistí ústavně konformní proceduru rozhodování o odvolání člena Rady z funkce. Ostatně, byla to právě Poslanecká sněmovna (ve spojení se Senátem), která sama sobě rozhodování o odvolání člena Rady z funkce přijetím příslušné novely zákona o RTV svěřila, a tedy je odpovědností též Poslanecké sněmovny, aby výše zmíněné principy byly dodrženy i v případě absence explicitní zákonné úpravy. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, pokud neobsahuje vypořádání se s argumentací žalobce obsaženou v jeho vyjádření k návrhu na odvolání, což je vada, ke které přihlíží správní soud bez dalšího (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; všechna zde citovaná soudní rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce sice respektuje fakt, že správní orgán, v jehož pozici zde Poslanecká sněmovna je, se nemusí vypořádat s každou dílčí námitkou účastníka řízení, tj. žalobce (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. sp. zn. III. ÚS 989/08), avšak to neznamená, že je může zcela ignorovat, jak tomu je v aktuálním případě. Uvedené má význam v tom, že správní soud přezkouvává napadené rozhodnutí správního úřadu (orgánu veřejné správy), nenahrazuje však jeho obsah svým vlastním posouzením předložených argumentů, tj. nemůže doplňovat to, co ve věci vyšlo najevo, teprve ve svém rozsudku. Poslanecká sněmovna nereagovala na vůbec žádnou námitku žalobce, neboť v odůvodnění usnesení není uvedeno ani tolik, že žalobce své vyjádření k návrhu Poslanecké sněmovně vůbec zaslal. Poslanecká sněmovna se vypořádává s argumentací žalobce až ve fázi řízení o správní žalobě, což nemůže obstát.
29. Žalovaný zaslal soudu své další vyjádření, ve kterém k polemice, zda může soud přezkoumávat usnesení zákonodárního sboru (čl. II body 2 a 3) žalovaný vycházel při svých pochybnostech, zda je usnesení zákonodárního orgánu soudně přezkoumatelné, mimo jiné, rovněž z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 32 Cdo 3491/2008 ze dne 25. 11. 2009. V rámci předmětného soudního (dovolacího) řízení vedeného u Nejvyššího soudu České republiky k otázce Přezkumu usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu zazněla právní věta „*Usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, navíc vydané v rámci již platného a účinného zákona, jako právní akt nejvyššího zastupitelského sboru je právně závazné a obecné soudy musejí takové usnesení komory parlamentu respektovat a nemají pravomoc je přezkoumávat, poněvadž přezkumnou pravomoc by bylo možno svěřit soudům jen zákonem.*“. K otázce přezkumu rozhodnutí, resp. usnesení Poslanecké sněmovny se rovněž vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 3 As 11/2012-28 ze dne 23. 5. 2012. Předmětný rozsudek souvisel s ustanoveními § 65 odst. 1 a § 70 písm. a) soudního řádu správního a týkal se přezkumu rozhodnutí Poslanecké sněmovny o odvolání proti usnesení mandátového a imunitního výboru. Nejvyšší správní soud v rozsudku, mimo jiné, konstatoval, že „*Rozhodnutí Poslanecké sněmovny o odvolání proti usnesení mandátového a imunitního výboru o uložení sankce za disciplinární provinění spočívající v urážlivých projevech učiněných ve Sněmovně není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a je tak vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví [§ 70 písm. a) s. ř. s., § 13 odst. 2 a § 16 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny].*“
30. Kromě výše uvedeného je žalovaný názoru, že jako zákonodárný orgán, který má prioritně zákonodárnou iniciativu svěřenou mu Ústavou České republiky a další úkoly vykonává pouze na základě zákonů, není orgánem veřejné správy, resp. není správním orgánem v oblasti veřejné správy a jeho usnesení nejsou rozhodnutími ve smyslu správního řádu.
31. K čl. III bodu 4 a 5 uvedl žalovaný, že komora Parlamentu České republiky je plně politický orgán a že vše, co vykonává, má legálně i legitimně jasnou politickou dimenzi. Kvórum pro hlasování a výsledky hlasování jsou dány zákonem o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Polemika na téma, zda 33 omluvených poslanců (a deset nepřihlášených) je mnoho či málo pro vyjádření vůle Poslanecké sněmovny je naprosto irelevantní a nemá žádnou oporu v zákonu o jednacím řádu

Poslanecké sněmovny. S faktem, že se 43 poslanců jednání nezúčastnilo, nelze nakládat vůbec nijak, protože s touto skutečností zákon o jednacím řádu Poslanecké sněmovny žádné důsledky nespojuje. Podstatné je dodržení předepsaného kvóra a výsledek hlasování, kde byla jasně projevna většinová vůle. Vůbec také nelze počet 43 nepřítomných poslanců vydávat za "významnou část členů příslušného orgánu" (viz str. 3, horní odstavec repliky žalobce). Takové kritérium opět zákon o jednacím řádu Poslanecké sněmovny vůbec nezná, jde v podstatě o subjektivní a zcela neopodstatněný pocit žalobce, ke kterému lze jen těžko říci, jak se k němu právní zástupce žalobce dobral, a to i s ohledem na znění čl. 39 Ústavy České republiky a ustanovení § 70 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, a to i s ohledem na znění čl. 39 Ústavy České republiky a ustanovení § 70 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Čl. 39 Ústavy České republiky upravuje usnášení se komor Parlamentu, stanovení minimálního počtu členů komory, jejichž přítomnost na jejím jednání je podmínkou její usnášeníschopnosti – přítomnost alespoň jedné třetiny členů komory (odst.1). Dále čl. 39 stanoví, resp. určuje, zda k přijetí usnesení v jednotlivých komorách je vyžadován souhlas prosté většiny (odst. 2), absolutní většiny (odst. 3) nebo kvalifikované většiny (odst. 4) jejich členů. Zcela v souladu s ústavní úpravou ustanovení § 70 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny podrobně upravuje usnášeníschopnost a způsoby hlasování, včetně stanovení kvóra pro Poslaneckou sněmovnu. Podle odstavce 2 je k platnému usnesení Poslanecké sněmovny třeba souhlasu nadpoloviční většiny přítomných členů, nestanoví-li Ústava jinak. Hlasování o předmětném – napadeném usnesení Poslanecké sněmovny do této kategorie nespadá a žalovanému by k přijetí tohoto usnesení bývalo stačilo, kdyby pro něj hlasovala nadpoloviční většina jedné třetiny všech poslanců. I takové usnesení by bylo přijato v souladu s Ústavou České republiky a zákonem o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Analogie se způsoby hlasování či rozhodování jiných orgánů, např. moci výkonné, je v tomto případě irelevantní, jelikož žalovaná je orgánem moci zákonodárné a při svém rozhodování je vázána Ústavou České republiky a zákonem o jednacím řádu Poslanecké sněmovny.

32. K čl. 3, bodu 6 a 7 žalovaná uvádí, že Poslanecká sněmovna nemůže provádět dokazování podle některého z procesních předpisů českého právního řádu. Ústava ani zákon o jednacím řádu Poslanecké sněmovny nic takového neupravuje a ani neodkazuje na nějaký jiný právní předpis. Nicméně nelze z toho dovodit, že uplatněné názory a jednání ve věci odvolání člena jsou nepřezkoumatelné. Argumentační úroveň lze alespoň do jisté míry zjistit z obsahu rozpravy ve výboru nebo na schůzi Poslanecké sněmovny. V podstatě, ale z principu jednání Poslanecké sněmovny, není rozsah a obsah rozpravy nikterak rozhodující, i bez jakékoliv rozpravy je rozhodující vždy přijetí usnesení, a to předepsanou většinou. Svá usnesení Poslanecká sněmovna neodůvodňuje, usnesení je výsledkem zákonem o jednacím řádu Poslanecké sněmovny předepsaném projednání, na jehož počátku stojí předložení sněmovního tisku, který je opatřen důvodovou zprávou.
33. K čl. 3 bodu 6 (pokračování) žalovaný konstatoval, že zrovna tak nelze nijak zjišťovat ani posuzovat či používat v právní argumentaci, jakým způsobem, v jakém rozsahu a zda z pohledu někoho pečlivě či povrchně se ten který poslanec s věcí seznamoval. Jde o součást výkonu poslaneckého mandátu, který je upraven Ústavou - čl. 23 a čl. 26. Poslanec vykonává svůj mandát podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a není přitom vázán žádnými příkazy. Tudíž úvahy o eventuální nedostatečném seznámení se poslance či poslanců s materií jsou irelevantní, žádný z poslanců nemá nejmenší povinnost sdělovat, jak s materií pracoval.

Ústní jednání

34. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních návrzích a stanoviscích.

35. Zástupce žalobce navíc poukázal na to, že správní spis neobsahoval listiny, např. smlouvy, a proto z nich žalovaný nemohl vycházet, neboť je neměl k dispozici. K tomu žalovaný uvedl, že předmětné dohody byly na personálním oddělení, kde se s nimi mohli poslanci seznámit.
36. Soud u jednání seznámil účastníky s průběhem řízení před žalovaným a provedl důkaz stenografickým záznamem ze 65. schůze Poslanecké sněmovny, na které byl projednáván Návrh na odvolání žalobce z funkce člena Rady, přehledem o způsobu hlasování na této schůzi o tomto návrhu, Dohodou o pracovní činnosti ze dne xxx, Dohodou o prodloužení dohody o pracovní činnosti ze dne xxx Smlouvou o zajištění služeb xxx poslankyně ze dne xxx.
37. Žalobce nad rámec důkazů již navržených v žalobě navrhl k provedení další důkazy: vyžádat si analýzu výsledků voleb, kterou vyhotovil žalobce pro ANO, aby nebyl její obsah zkreslován a bylo patrné, že šlo opravdu pouze o analýzu; vyžádat si stanovisko ČT k prezentaci žalobce jako člena marketingového týmu, kdo a jakým způsobem prezentaci žalobce jako člena marketingového týmu začal tvrdit; a ověřit, jak a v jakém rozsahu byli poslanci informováni o návrhu na odvolání žalobce z funkce člena Rady – vyslechnout předsedy jednotlivých poslaneckých klubů.
38. Pro úplnost soud uvádí, že pokud žalobce navrhoval k důkazu rozhodnutí žalovaného, soud tento důkaz neprovedl, neboť z ustálené judikatury správních soudů plyne, že písemnostmi obsaženými ve správním spise ani správním spisem samotným se nedokazuje (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 36.

Obsah správního spisu

39. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 17. 1. 2023 zaslal Poslanecký klub Pirátů Volebnímu výboru Parlamentu ČR Žádost o projednání podnětu ohledně možného porušení zákona o RTV členem Rady.
40. Dne 24. 1. 2023 zaslal tento klub Radě své vyjádření k možnému porušení zákona s tím, že na základě projednání a seznámení se se záznamy vystoupení člena Rady a s výpisem z transparentního účtu ANO 2011 dospěl k závěru, že skutkový stav nasvědčuje tomu, že mohlo dojít k porušení zákona, čímž mohla být narušena nestrannost a nezávislost člena Rady, popřípadě zpochybněna důvěra v nezávislost a nestrannost Rady jako celku. Dne 31. 1. 2023 pak doručila Rada žalovanému podrobné odůvodnění svých závěrů s kopiemi listin, ze kterých vycházela, a také s právní analýzou, o kterou požádala a ze které vycházela.
41. Dne 2. 2. 2023 se konala 15. schůze volebního výboru, na jejímž programu bylo pod bodem 4 i Podezření na dlouhodobé porušování zákona ze strany jednoho člena Rady. Ve správním spise je založen i zápis z této schůze. Bylo zde mj. konstatováno, že stanovisko Legislativního odboru Poslanecké sněmovny bylo všem členům volebního výboru zasláno xxx. Na výboru vystoupil mj. i sám žalobce, který uvedl, že si je jistý, že neporušil žádné z právních ustanovení. Pripustil, že minimálně vystoupení v televizi nebylo rozumné, nicméně uvedl, že trvá na tom, že nejednal a nevystupoval v zájmu žádného subjektu, poskytoval pouze faktický stav věcí. Uvedl také, že není členem marketingového hnutí týmu ANO, což dokazuje transparentní účet ANO. Není členem ani volebního týmu ANO. Následně se vyjádřil k uzavřené smlouvě a uvedl, že je to smlouva na analýzu, kde analyzoval veřejně dostupné výzkumy, a to bez jakýchkoliv komunikačních doporučení. Za klíčové považoval, že není členem marketingového hnutí týmu ANO. Závěrem

bylo přijato usnesení, kterým bylo doporučeno Poslanecké sněmovně odvolat radního z jeho funkce.

42. Dne 13. 3. 2023 zaslal žalobce k návrhu usnesení na jeho odvolání z funkce člena Rady své vyjádření, ve kterém zdůraznil, že je nutné zkoumat, zda jednáním člena Rady je ohrožen výkon jeho pravomocí, neboť požadavek nezávislého a nestranného výkonu se vztahuje k těmto pravomocem. Přitom zdůraznil, že z jednání, která jsou mu kladena za vinu, neplyne, že by jednak podléhal něčím pokynům, jednak že by rozhodoval ve prospěch či neprospěch některé osoby. Žalobce se podrobně vyjádřil ke svým vystoupením v ČT, k práci pro K. H. a pro J. P., i k platbě za analýzy pro hnutí ANO, a to v podstatě shodně, jako v nyní podané žalobě. Závěrem pak shrnul, že prezidentskou kampaň nevedlo hnutí ANO 2011, ale Andrej Babiš navržený Ústavou stanovenou skupinou poslanců. Jakékoli vystoupení žalobce tak musí být vykládáno v kontextu, jak bylo učiněno a nelze mu podsouvat úmysly, které nijak neprojevil. Dále zdůraznil, že členství v politické straně členům Rady zakázáno není, takže je přípustné, aby se člen Rady s určitou politickou stranou či hnutím identifikoval prostřednictvím členství v ní. Nesmí to mít ale vliv na jeho nestrannost či nezávislost. On ale není členem hnutí ANO 2011 a jeho vazba na něj je tak výrazně slabší, než by dle zákona být mohla. Dále poukázal na to, že v Návrhu se netvrdí žádný případ rozhodnutí Rady nebo jiného jeho postupu při výkonu funkce člena Rady, ve kterém by se měla tvrzená nebo spíše domnělá závislost a zaujatost projevit, neboť se nikdy neprojevila. Ani výkon výdělečné činnosti není s členstvím v Radě neslučitelný, pokud mu nebrání v řádném výkonu jeho funkce člena Rady.

43. Dne 29. 5. 2023 bylo žalobci doručeno usnesení žalovaného, kterým byl odvolán z funkce člena Rady, spolu s průvodním dopisem předsedkyně Poslanecké sněmovny. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl:

„Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovuje pro členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) přísná kritéria pro jejich zvolení a pro jejich činnost v Radě. Účelem této regulace je zachovat naprostou nezávislost Rady na politické soutěži. Členové Rady musejí vystupovat na veřejnosti důstojně, musejí být nestranní a nezávislí a nesmějí zpochybňovat nezávislost nebo nestrannost Rady. Členové Rady zároveň nesmějí zastávat funkce v politických stranách nebo politických hnutích a vystupovat v jejich prospěch. Poslanecká sněmovna podle výše uvedeného zákona může člena Rady odvolat z funkce, dopustí-li se takového jednání, které narušuje jeho důstojnost, nestrannost nebo nezávislost, anebo které zpochybňuje nezávislost nebo nestrannost Rady (§ 7 odst. 7 písm. c)). Jednou z podmínek pro výkon funkce je přitom požadavek, že člen Rady nesmí vystupovat ve prospěch politických stran nebo politických hnutí (§ 7 odst. 12). Podle § 7 odst. 14 cit. zákona jsou povinni členové Rady vykonávat jinou výdělečnou činnost pouze takovým způsobem, který neohrozí řádný výkon funkce člena Rady. Členové Rady smějí podle tohoto ustanovení vykonávat vědeckou, pedagogickou, literární, publicistickou a uměleckou činnost, pokud tato činnost nenarušuje důstojnost nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost Rady.

Dále uvedená skutková zjištění zakládají možnost pro odvolání [Žalobce] z funkce člena Rady. Podle veřejně dostupných záznamů z přímého přenosu České televize dne xxx vystoupil člen Rady [Žalobce] uvedeného dne bezprostředně po ukončení hlasování v prvním kole volby prezidenta republiky ve volebním štábu Andreje Babiše s tím, že vystupoval jako člen marketingového týmu tohoto kandidáta na funkci prezidenta republiky. V průběhu rozhovoru jmenovaný odpovídal na dotazy moderátorů a uváděl některé skutečnosti z průběhu volební kampaně uvedeného uchazeče o funkci prezidenta republiky. [Žalobce] vystupoval také v reportáži v pořadu Události vysílaném v České televizi dne xxx, kde byl rovněž označen jako člen marketingového týmu Andreje Babiše. Z veřejně přístupných materiálů na internetu lze současně dohledat, že jmenovaný se aktivně účastnil volební kampaně Andreje Babiše.

Jmenovaný se ve dvou výše uvedených vystoupeních v České televizi k položeným otázkám nevyjadřoval nestranně a nezávisle s tím, že z jeho formulací odpovědí (v první osobě množného čísla) je patrná vysoká míra identifikace jmenovaného s volební kampaní prezidentského kandidáta Andreje Babiše. Konkrétně se jmenovaný v těchto případech vyjádřil mimo jiné následovně:

□ „**My jsme s tou kampaní začínali** relativně pozdě, ostatní vlastně protikandidáti měli několik let, nebo několik měsíců na to, aby tu kampaň vedli. **My jsme začínali** později a na druhou stranu **naší výhodou je**, že pana Babiše všichni znají a všichni vědí, co všechno dokáže.“ (xxx xxx, Česká televize, xxx; [https xxx](#)).

□ „Předpokládám, že kampaň bude podobná, jako byla doteďka, **budeme se snažit** držet spíš ten mírný tón....“ (xxx, Česká televize, xxx; [https xxx](#)).

Kromě výše uvedeného lze dovodit, že jmenovaný vystupoval také jako xxx prvního místopředsedy politického hnutí ANO 2011 K. H.. V článku na portálu Seznam Zprávy ze dne xxx s názvem „xxx“ se jmenovaný k dané věci vyjádřil následovně:

□ „Já nevystupuji ve prospěch hnutí ANO. Já pracuji jako xxx pro pana H., ne pro pana Babiše. Pomáhám mu s analýzami, s podklady, s věcmi, které jsou potřeba. A to je všechno, co víc k tomu dodat.“ (Seznam Zprávy, xxx; [https xxx](#)).

Obdobné lze nalézt i v článku na serveru Echo 24 ze dne xxx s názvem „xxxxx“, kde je uvedeno:

□ „Jsem v pozici xxx pana (místopředsedy sněmovny) K. H. (ANO), takže občas jsem na některých jednáních, to je pravda, ale z pozice xxx. Na té kampani nepracuji.“ (Echo 24, xxx; [https xxx](#)).

V této souvislosti je třeba vzít v úvahu i text dohody o pracovní činnosti uzavřené dne xxx mezi Českou republikou – Kanceláří Poslanecké sněmovny a [Žalobce], jejímž předmětem činnosti je výkon práce pro zaměstnavatele spočívající v plnění požadavků na administrativní a mediální podporu pro místopředsedu doc. Ing. K. H., Ph.D., MBA, kdy je zřejmé, že jmenovaný i tímto svým jednáním vystupoval ve prospěch politického hnutí a jako člen Rady zpochybnil svoji nezávislost a nestrannost. Obdobný závěr lze učinit i v případě, jestliže jmenovaný uzavřel dne xxx s Českou republikou – Kanceláří Poslanecké sněmovny smlouvu o zajištění služeb xxx poslankyně hnutí ANO 2011 J. P..

Dne xxx byla dále poukázána ve prospěch [Žalobce] odchozí platba ve výši 5 000 Kč z transparentního účtu č. xxx/0100, Komerční banka, a.s., vedeného na jméno politického hnutí ANO 2011. U dané platby je mimo jiné uvedeno i IČO jmenovaného jako podnikající fyzické osoby a poznámka „xxx“. ([https: xxx](#)).

Na základě výše uvedených skutečností je Poslanecká sněmovna přesvědčena, že se [Žalobce] dopustil jednání, které jednoznačně narušuje jeho nestrannost a nezávislost, respektive zpochybňuje i důvěru v nezávislost a nestrannost Rady jako celku. Jmenovaný zároveň vystupoval ve prospěch politického hnutí ANO 2011. Pokud jde o tuto otázku, zda jmenovaný svým jednáním vystupoval ve prospěch politického hnutí obecně, je Poslanecká sněmovna přesvědčena, že v případě voleb prezidenta republiky je třeba uplatnit ustanovení § 7 odst. 12 cit. zákona analogicky na všechny případy kandidátů, ať už stranických anebo občanských. Důvodem je, že Ústava České republiky (čl. 5) a Listina základních práv a svobod (čl. 22) popisují politický systém České republiky jako systém založený na svobodné soutěži politických stran anebo politických sil.

V posuzovaném případě uchazeč o funkci prezidenta republiky Andrej Babiš nekandidoval jako nezávislý na základě podpisů občanů, ale jako uchazeč nominovaný politickým hnutím ANO 2011. Jestliže vystupoval jmenovaný člen Rady jako člen marketingového týmu Andreje Babiše přímo ve volebním štábu Andreje Babiše v sídle politického hnutí ANO 2011 a účastnil se předvolebních

mítinků prezidentského kandidáta, lze důvodně usuzovat, že výše popsaným jednáním vystupoval veřejně nejen ve prospěch Andreje Babiše, ale fakticky i ve prospěch politického hnutí ANO 2011. Obdobně pak lze posuzovat jeho vystupování ve prospěch politického hnutí ANO 2011 v pozici xxx prvního místopředsedy politického hnutí ANO 2011 K. H. a v pozici xxx poslankyně hnutí ANO 2011 J. P..

Z výše uvedených důvodů se Poslanecká sněmovna ztotožňuje s usnesením volebního výboru č. 86 z 15. schůze ze dne 2. února 2023 a podle § 7 odst. 7 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, odvolává [Žalobce] z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, a to dnem bezprostředně následujícím po dni doručení tohoto usnesení [Žalobce].“.

Posouzení věci městským soudem

44. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, „s. ř. s.“). Přitom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
45. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení a přezkoumání rozhodnutí Poslanecké sněmovny, kterým byl žalobce odvolán z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, a to s odkazem na ustanovení § 7 odst. 7 písm. c) zákona o RTV.
46. Žalovaný vyjádřil pochybnosti o tom, zda lze napadené usnesení podrobit soudnímu přezkumu. Zdejší soud proto nejprve vážil, zda je podaná žaloba vůbec přípustná.
47. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*. Pro tyto orgány zavádí v tomtéž ustanovení zákon legislativní zkratku správní orgán.
48. V první řadě tedy soud musel řešit otázku, zda žalovaný v posuzované věci vystupoval v pozici správního orgánu.
49. Z citovaného ustanovení plyne, že správními orgány za podmínky, že jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, jsou
 - orgány moci výkonné,
 - orgány územního samosprávného celku,
 - fyzické osoby,
 - právnické osoby,
 - jiné orgány.
50. Poslanecká sněmovna je v projednávané věci tzv. „*jiným orgánem*“, kterému bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a proto soud dospěl k závěru, že je napadené usnesením Poslanecké sněmovny rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy. Postavením Poslanecké sněmovny se zabýval zdejší soud také v rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012–49, přičemž dospěl k závěru, že: „*Poslanecká sněmovna může mít postavení správního úřadu, pokud nevykonává zákonodárnou činnost, ale je jí uložena i činnost jiná, například kontrolní a odkázala na stanovisko, které vyjádřil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 8.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

2007, č.j. Obn 1/2006–11. V něm uvedený soud dovodil, že v konkrétních případech, má Poslanecká sněmovna postavení jako správní úřad, který rozhoduje o subjektivních veřejných právech. Byť šlo o věcně jinou právní věc, je jednoznačné, že v případě, kdy Poslanecká sněmovna vydává rozhodnutí, jímž zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti na základě kompetence jí svěřené zvláštním zákonem, jedná se o rozhodnutí správního úřadu zasahující do subjektivních veřejných práv, přezkoumatelné ve správním soudnictví v režimu soudního řádu správního.“

Pravomoc odvolat člena Rady je Poslanecké sněmovně dána ust. § 7 odst. 7 zákona o RTV. Poslanecká sněmovna má tedy pravomoc odvolat určitou osobu z její funkce, přičemž tuto pravomoc uplatňuje v oblasti veřejné správy, neboť nejde ani o výkon moci zákonodárné, ani moci soudní. Navíc je napadené rozhodnutí Poslanecké sněmovny individuálním právním aktem, neboť je jím autoritativně rozhodováno o výkonu funkce člena Rady. Shodný závěr, vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 231/2001 Sb., která výslovně uvádí: „rozhodováním o odvolání člena Rady (a předsedy Rady) z funkce vykonává Poslanecká sněmovna správní činnost sui generis“, přičemž se současně doplňuje, že „Poslanecká sněmovna je při naplňování působnosti podle § 7 zákona o provozování vysílání nablížena jako "jiný orgán, jemuž bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy" ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, a její rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce má povahu rozhodnutí“

51. Rozhodnutí Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z jeho funkce proto není rozhodnutím, které by bylo ze soudního přezkumu zákonem vyloučeno. Pro úplnost soud uvádí, že pokud žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 23. 5. 2012, 3 As 11/2012-28, je tento odkaz nepřipadný, neboť je z rozhodnutí NSS patrné, že řeší zcela jinou situaci, když předmětem řízení byl přezkum rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí mandátového a imunitního výboru Poslanecké sněmovny, kterým uložil poslanci pokutu za disciplinární provinění dle § 13 odst. 2 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. NSS sice dospěl k závěru, že rozhodnutí Poslanecké sněmovny nepodléhá soudnímu přezkumu, ale soud zdůrazňuje, že pouze v této konkrétní situaci z důvodu, že disciplinární odpovědnost poslance, jak ji má na mysli čl. 27 odst. 2 Ústavy, bezprostředně souvisí s výkonem poslaneckého mandátu jako ústavněprávního institutu, a nikoliv s rozsahem subjektivních práv a povinností poslance v oblasti veřejné správy. Uvedený závěr NSS o tom, že rozhodnutí Poslanecké sněmovny nepodléhá soudnímu přezkumu, proto nelze bez dalšího zobecnit i na jiná rozhodnutí Poslanecké sněmovny, jak nesprávně činí ve vyjádření žalovaný.
52. Pokud žalovaný ve svém dalším vyjádření opět velmi podrobně argumentoval k otázce, zda může soud přezkoumávat usnesení zákonodárského sboru (čl. II body 2 a 3) a odkázal přitom m. j. i na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 32 Cdo 3491/2008 ze dne 25. 11. 2009, považuje městský soud tento odkaz za nepřipadný, neboť Nejvyšší soud řešil odlišnou situaci, neboť je patrné, že v jím projednávaném případě rozhodoval žalovaný jako vrcholný zákonodárský orgán, a v takovém případě jeho rozhodnutí skutečně soudnímu přezkumu nepodléhá. Jak již městský soud ale výše uvedl, v nyní posuzované věci rozhodoval žalovaný jako správní orgán, a proto je na místě jeho rozhodnutí soudně přezkoumat.
53. Soud proto přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí. Z povahy věci se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě nichž dospěl k závěru, který v rozhodnutí vyslovil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalobce spatřoval

nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevyjádřil k námitkám žalobce uvedeným k návrhu na jeho odvolání.

54. Soud však s ohledem na výše uvedené závěry NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť vylíčil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu a zřetelně vyslovil své závěry, k nimž na základě svých úvah dospěl, tedy uvedl důvody, které jej vedly k odvolání žalobce z funkce člena Rady. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce v podané žalobě polemizuje s jeho odůvodněním i závěry.
55. Soud však dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou, která je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí sama o sobě. Žalovaný totiž zcela přehlédl, že mu žalobce zaslal k návrhu na jeho odvolání vyjádření, a to dne 13. 3. 2023. Vyjádření se tedy do dispozice žalovaného dostalo ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.

56. V tomto vyjádření žalobce namítal, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro jeho odvolání z funkce člena Rady, zejména namítal, že považuje za ověřené, že požadavek nezávislého a nestranného výkonu funkce se vztahuje k pravomocem Rady, a tedy musí být zkoumáno, zda jednáním člena Rady je ohrožen výkon těchto pravomocí. Následně shrnul pravomoci Rady stanovené v § 5 zákona o provozování RTV a uvedl, že požadavek na nezávislost a nestrannost člena Rady se z povahy věci musí vztahovat právě k těm činnostem, které Rada vykonává, neboť by podle něj nedávalo žádný smysl, aby člen Rady musel být „nezávislý a nestranný“ v jakékoli své činnosti, tj. nemohl zaujímat stanoviska a postoje k různým záležitostem či otázkám, které se samotnou působností Rady nesouvisí. Poukázal na to, že z jednání, která jsou mu kladena za vinu, neplyne, že by jednak podléhal něčím pokynům, jednak že by rozhodoval ve prospěch či neprospěch některé osoby.

K označení za „člena marketingového týmu“ Andreje Babiše kandidujícího do funkce prezidenta republiky, konstatoval, že se jedná o označení, které zvolila Česká televize a které bylo vloženo do vysílání. Toto označení s ním nikdo nekonzultoval, a proto neměl možnost jej nijak ovlivnit, případně se proti němu ohradit. Poukázal na to, že ve skutečnosti ani nevěděl, že byl takto ve vysílání České televize v prvním či druhém případě označen. Členem marketingového týmu Andreje Babiše ale nikdy nebyl, což lze celkem snadno dovodit i z faktu, že není uvedený v žádném z transparentních účtů hnutí ANO, které se vztahují k prezidentským volbám.

Žalobce ve vyjádření dále vytkl žalovanému, že mu sice vytýká, že se k položeným otázkám „*nevyjadřoval nezávisle a nestranně*“, ale že neuvedl konkrétně, v čem nebyly jeho odpovědi nezávislé a nestranné, když navíc jsou citovány pouze dva výroky s použitím první osoby čísla množného. Zdůraznil také, že nebylo doloženo, že skutečně vystupoval ve prospěch Andreje Babiše, neboť konstatování určitých skutečností nemůže být bráno jako něčí podpora. Žádné výroky, které by vyznívaly ve prospěch Andreje Babiše, on ale nepronesl a nebyly zaznamenány.

Zdůraznil také, že nevystupoval ve prospěch žádné politické strany nebo politického hnutí, neboť jeho výroky se týkaly pouze prezidentské kampaně Andreje Babiše, nikoliv hnutí ANO 2011. Je přitom obecně známo, že volební kampaň Andreje Babiše nevedlo hnutí ANO 2011, když kandidáti na úřad prezidenta republiky nejsou podle Ústavy navrhováni politickými stranami či politickými hnutími.

Upozornil přitom také na to, že zákon členům Rady nezakazuje být členem politické strany nebo hnutí; pouze jim zapovídá zastávat v politických stranách nebo hnutích funkce. Je tedy otázkou, jestli se může člen Rady vyvarovat toho, aby vystupoval v jejich prospěch, protože i pouhé členství ve straně nebo v hnutí by bylo možno vykládat za vystupování v jejich prospěch; členství přitom zakázáno není.

Následně se vyjádřil i k práci pro K. H. a J. P. s tím, že touto činností nijak navenek hnutí ANO 2011 nepodporuje, ani nevystupuje v jeho prospěch, neboť jde o standardní činnost, ke které

využívá svých znalostí. Podstatu této jeho práce potvrzuje i dohoda o pracovní činnosti, ze které plyne, že vykonával práce administrativní povahy. Poukázal také na to, že výkon výdělečné činnosti je s funkcí člena Rady slučitelný, neboť dle zákona je stanovena pouze podmínka, že touto výdělečnou činností nesmí být ohrožen řádný výkon funkce člena Rady, tj. plnění těch úkolů, které jsou s členstvím v Radě spojeny. Výkon práce však ani v jednom případě neohrozil řádné plnění jeho povinností v Radě. Nikde ani není tvrzeno, že pro jiné činnosti své povinnosti v Radě zanedbával či je neplnil. Pokud zákon umožňuje, aby byl přímo členem politické strany nebo hnutí, není zřejmé, v čem je problematický výkon výdělečné činnosti pro členy politického hnutí ANO 2011.

K platbě v částce 5 000 Kč pak uvedl, že mu byla poukázána za dřívější vypracování analýzy veřejně dostupných dat a analýzy chování obyvatel Královéhradeckého kraje, a to v souvislosti s volbami do Senátu v roce 2022. Šlo opět o standardní výdělečnou činnost, která nijak neovlivnila jeho řádný výkon funkce člena Rady a která mu není nijak zakázána.

57. Z uvedeného je patrné, že žalobce ve svém vyjádření k návrhu na jeho odvolání z funkce člena Rady vznesl velké množství dostatečně konkrétních námitek, ke kterým se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Nelze přehlédnout, že Návrh usnesení zaslaný žalobci k vyjádření ještě před jeho projednáním v Poslanecké sněmovně, je zcela totožný s usnesením, tak jak bylo Poslaneckou sněmovnou na zasedání dne 16. 5. 2023 schváleno. I z toho je patrné, že se žalovaný námitkami žalobce vůbec nezabýval. Tím ale zatížil své rozhodnutí vadou, neboť z rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Těmto požadavkům ale žalovaný nedostal a soud proto nemůže účinně přezkoumat úvahu orgánu, který rozhodnutí vydal. Povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o odvolání člena Rady i s ohledem na jím podané námitky ostatně vyplývá jak z ustálené judikatury, tak i z důvodové zprávy k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 231/2001 Sb., ve které je k nutnosti odůvodnění rozhodnutí o odvolání člena Rady uvedeno:

„Podle Směrnice jsou členské státy povinny stanovit ve svém vnitrostátním právu podmínky a postupy pro ustavování a odvolávání vedoucích vnitrostátních regulačních orgánů nebo členů kolektivního orgánu plnícího jeho funkce, včetně doby trvání jejich mandátu. Takový zákonem stanovený postup musí být transparentní a nediskriminační a musí zaručovat požadovanou úroveň nezávislosti a nestrannosti regulačního orgánu. Směrnice dále požaduje, aby byly právně jasné a jednoznačně vymezeny důvody, pro které lze jednotlivé členy Rady z funkce odvolat. Rozhodnutí o takovém odvolání navíc musí být dle evropského práva řádně odůvodněno, předem oznámeno a zveřejněno.

Rovněž již podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006 sp. zn. 1 As 41/2005-76 musí být rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce řádně odůvodněno. Nelze připustit prostou odvolatelnost z veřejné funkce odvoláním člena kolegiálního orgánu bez uvedení důvodů. V případě Rady, která je ze zákona konstruována jako orgán, u něhož musí být garantována politická nezávislost, je pro vyloučení rizika politicky motivovaného rozhodnutí nebo politické libovůle naprosto zásadní, aby rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce bylo vždy řádně odůvodněno. Rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce nemůže bez řádného odůvodnění návrhu Poslaneckou sněmovnou obstat“... „Teorie i praxe považují povinnost odůvodnit správní rozhodnutí za součást práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zdůrazňují význam odůvodnění správního rozhodnutí v jeho aspektu ochrany veřejných subjektivních práv účastníků řízení a zároveň ho řadí i mezi náležitosti výkonu dobré a transparentní veřejné správy. Primárně je tedy odůvodnění prostředkem ochrany práv konkrétních adresátů rozhodnutí vydaných při výkonu veřejné správy. Pokud orgán, který správní rozhodnutí vydal, toto rozhodnutí neodůvodní, přestože tak učinit měl, dojde nejen k porušení zákona, ale i práva na spravedlivý proces“... „Evropský soud pro lidská práva při stanovení závažného minimálního standardu obsahu odůvodnění dospěl ke konceptu tzv. úplnosti odůvodnění rozhodnutí. Podle tohoto konceptu musí odůvodnění obsahovat zásadní, stěžejní důvody, na kterých je rozhodnutí postaveno, přičemž rozsah povinnosti uvést tyto důvody musí odpovídat okolnostem případu. Nelze z něj dovozovat, že by správní orgán musel detailně odpovídat na každý jednotlivý argument účastníka,

nicméně musí výslovně reagovat na podstatné argumenty vznesené účastníkem a jeho ostatní (z hlediska projednávané věci nedůležité) argumenty či další spíše dílčí sporné otázky může vypořádat méně detailním způsobem. “ ... “Z platné právní úpravy vyplývá pro orgány vydávající správní rozhodnutí povinnost uvést v rámci odůvodnění důvody rozhodnutí, úvahy, kterými se řídily při výkladu právních předpisů a hodnocení podkladů řízení, a vypořádat se s námitkami (argumenty) účastníků řízení. Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností příslušných orgánů, aby se mimo uvedení zásadních právních a skutkových úvah v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly se všemi argumenty účastníků tak, aby odůvodnění v konkrétním případě vytvářelo podklad pro porozumění důvodům, na nichž je založeno, a aby tyto důvody přesvědčivě obhájily jejich výrok “.... „Odvolání člena Rady z funkce je významným výstupem z uplatňování zákonem stanovené působnosti Poslanecké sněmovny v oblasti elektronických médií, přičemž těžiště přesvědčivosti odvolání každého jednotlivého člena Rady z funkce spočívá v jeho odůvodnění. Zejména v případě, kdy zákon důvody pro odvolání člena Rady z funkce formuluje obecně, je nejen pro člena Rady odvoláním přímo dotčeného, nýbrž i pro ostatní členy Rady a veřejnost mimořádně důležité dozvědět se, jaké konkrétní jednání a z jakých důvodů naplnilo některou ze skutkových podstat podle § 7 odst. 7 zákona v takové míře, že bylo Poslaneckou sněmovnou shledáno jako neslučitelné s výkonem funkce člena Rady. Mnozí účastníci a nezanedbatelná část veřejnosti vnímá jako nikoli vstřícný přístup takový postup, kdy příslušný orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede toliko vlastní argumentaci a argumentům účastníků se výslovně nevěnuje. Proto, byť to judikatura přímo nevyžaduje, může být pro orgán, který správní rozhodnutí vydává, v řadě případů výhodnější, pokud na argumenty účastníků reaguje v odůvodnění výslovně, čímž přesvědčivost svého rozhodnutí výrazně zvýší. V odůvodnění návrhu na odvolání člena Rady z funkce by mělo být závadné jednání srozumitelné a určité specifikováno a spojeno s konkrétní skutkovou podstatou. Z odůvodnění by mělo být rovněž zřejmé, které skutečnosti a na základě jakých důkazů uznala Poslanecká sněmovna za prokázané a jakými úvahami se přitom řídila, a dále jak se vypořádala s vyjádřením dotčeného člena Rady, proč odmítla jeho tvrzení nebo návrhy a jakými úvahami se přitom řídila. “ (pozn. soudu – podtržení dodáno soudem)

58. Pokud žalovaný námitky žalobce uvedené k návrhu na odvolání žalobce z funkce člena Rady v napadeném rozhodnutí nevypořádal a vypořádal je až ve vyjádření k podané žalobě, ve které žalobce uplatnil některé shodné námitky, nelze tento postup považovat za dostatečný a soud k této argumentaci nemůže přihlížet. Soudu totiž nepřísluší vzít při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz důvody, které žalovaný uvedl až v řízení před soudem, tedy po podání žaloby, protože žalovaný nemůže svá pochybení dohánět a napravovat až ve vyjádření k žalobě. Tento závěr vychází také z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz. např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002–25).
59. Soud proto nemohl postupovat jinak než napadené rozhodnutí zrušit, aniž prováděl žalobcem navržené důkazy, které by byl povinen provést pouze tehdy, pokud by se důvody pro odvolání žalobce z funkce člena Rady zabýval věcně. Vzhledem k tomu, že soud ruší napadené rozhodnutí proto, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce uvedenou ve vyjádření, bylo by provádění důkazů za této situace předčasné a navíc by tím soud nahrazoval činnost žalovaného. Na něm totiž nyní bude, aby vypořádal jednotlivé námitky uvedené žalobcem k návrhu na jeho odvolání z Rady, uvedl, z jakého důvodu je odmítá, případně proč se s nimi ztotožňuje, a to tak, aby soud mohl jeho úvahy účinně přezkoumat. Současně provede a vypořádá žalobcem navržené důkazy, případně uvede důvody, pro které provedení dokazování považuje za nadbytečné.

Závěr a náklady řízení

60. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
61. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný,

soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 5 úkonů právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika k vyjádření žalovaného a účast u jednání přesahující 2 hodiny] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 15 500 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 5 úkonů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 1 500 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se zvyšuje odměna o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) vypočtenou z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů, v daném případě tedy o částku 3 570 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 23 570 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2024

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu